

Ismeritek a költői vénával megáldott bolha történetét?
Olvassátok Romhányi „Rímhányó” József versét! Te milyen állat
bőrébe tudnád beleképzelni magad? Szedd rímbe az életét!

Küldd el az Elmerengő csapatának! 😊

Romhányi József:

**Egy költői vénától jól becsípett bolha önéletrajz-regényét
nekem mondta tollba**

Születtem Dolhán, egy kutyán, tizenkettőben, Gezarol után.

Atyám paraszti sorban élt egy lobogós gatyán.

Anyám egy cipész vérét kicsikarva átment a kisiparba.

Kiskoromban elláttam már bolhai tisztemet,

s a csípésem jelentősen viszketett.

Lakókutyám egy kis pulipintyó, mint jó suba betakart,

de többet akart ifjúi vágyam már tavaszra:

átköltöztem hát egy tágasabb kuvaszra,

mely nemsoká a plébános ebe lett.

Szemem előtt tehát már a papi pálya lebegett.

A lelkem felkészült, s a tornácon, hol este a lelkész ült,

magam is reverendába bújtam, ám az új tan,

s a jámborság nem kötött le sokáig.

Megláttam másnap a szakácsnő bokáit,

fogtam magam s kiugrottam.

De csalódtam benne! Sós volt és lagymatag.

Az örökös hagymaszag tönkretette a gyomrom,

és olyan testes volt, hogy féltem, agyonnyom.

Nem maradtam egy estét sem, megszöktem a sekrestyésben,

aki velem a kocsmába tántorgott. Magához vett a kántor ott,

s hogy lett tanyám egy tanár úr nadrágja?

– Ez a kis út nagy dráma a kántorné életében.

Én megértem!Így kerültem iskolába,

amit néhány diákban tisztességgel kijártam.

Tanulnom ugyan csak ritkán akaródzott,

de mivel az osztály sűrűn vakarózott,

szavamra, valamit mégiscsak szívhattam magamba!

Érettségi vizsgánkon én átmentem. Az elnökre.

Felnyögve kaparászott utánam, s bár az ízét utáltam,

mégis, pályám érdekében addig benne éldegéltem,

amíg a rég áhított fővárosba szállított.

Az elnök egy kis színésznőt szeretett.

Így kaptam szerepet az egyik színpadon.

De nem szerepeltem soha a színlapon,

mert atyám tanácsa mindig bennem marad:

“Sohase engedd kinyomni magad!”

Színésznőm illatos szoknyáján hintázva jártam a színházba.

Az öltöző pad alatt én is mindig jól kicsíptem magamat.

Ám az én művésznőm felelőtlen fruska,

ráerőszakolt egy színikritikusra.

Azt hittem, vérembe megy most ész, értelem,

de rágós volt, fanyar, avas és vértelen,

ezért ugrottam át Önhöz néhány napra,

többi rajongómat inkább megváratva.

Csináljunk most együtt egy jó csípős darabot.

...S ezzel a bolha jól belém harapott.

Akkorát csaptam rá, hogy hasadt a paplan.

Hogy ugrott el mégis? Megfoghatatlan!

Veszítve karriert, nagy lakomát,

riadtan menekült az ablakon át.

Továbbá egy kóbor eben kutyaolva,

s lett, ami volt: kutyaolva.